

Dood in Sintra

door M.J. Cooreman

Dood in Sintra

Van dezelfde auteur

Mijn Grote Zwarte Beest
From Sandbox to Production

Door M. J. Cooreman
Copyright © Marina Cooreman (2015). Alle
rechten voorbehouden

Dood in Sintra

[Http://theusualwords.weebly.com](http://theusualwords.weebly.com)

Dit is een werk van fictie. Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen of personen, levend of dood, is puur toeval.

Uitgave in eigen beheer

Dood in Sintra

M.J. Cooreman

Dood in Sintra

Uitgegeven door

Brave New Books

Dood in Sintra

Inleiding

Dood in Sintra kwam tot stand toen mijn man en ik op vakantie waren in Portugal. Sommige plaatsen leenden zich geweldig goed als achtergrond voor een 'mystery novel'. Nog voor we terug op het vliegtuig zaten, was de synopsis al geschreven, de hoofdpersonages uitgewerkt en stond het eerste hoofdstuk op papier.

Dat was in oktober 2011. Ik was vastbesloten om er een volledig boek van te maken, maar er was natuurlijk nog mijn job, mijn gezin, een hoop andere bezigheden. Het schrijven vlotte maar niet zoals ik het wilde. Het is dankzij de niet-aflatende steun van mijn man Johan en mijn kinderen dat dit boek er uiteindelijk is gekomen. Johan was dan ook de redacteur van mijn eerste versie, een goed begin maar veel te mager. Ik bracht structuur in mijn werk en bood het opnieuw aan om te lezen, dit

keer aan mijn broer Tim. Toen bleek dat de personages nog niet lekker in hun vel zaten. Hij had gelijk, ik geloofde niet echt in mijn inspecteur.

Ik begon zelf veel te lezen, analyseerde de karakters in boeken die ik zelf goed vond. Wat maakte dat ze geloofwaardig waren? Wat maakte dat de lezer zich met hen kon identificeren? De inspecteur werd een hoofdinspecteur en kreeg een sidekick. Met haar kon ik beter overweg, ze had een leven, ze had diepgang. Ze was een persoon van vlees en bloed, samengesteld uit goede dingen en minder goede dingen van zowel mezelf als van een aantal andere mensen in mijn directe omgeving.

De laatste aanpassing waren de stukken waarin ik het verhaal liet zien vanuit het standpunt van de protagonist. Het was een hele klus om het zo te doen dat ik de clou van het verhaal niet voortijdig vrij gaf en waarbij ik toch een extra dimensie toevoegde.

Een vervolg staat al op stapel. Het wordt weer een verhaal met Magnus en De Vos in de hoofdrol.

Mijn dank gaat uit naar Johan voor de eerste proeflezing en de redactie, Roxanne, Nick, Sam, Heidi en Tasha voor hun niet aflatende

steun, naar Tim voor de tweede proeflezing, naar mijn moeder omdat ze alles wat ik doe

Dood in Sintra

geweldig vindt en naar Bart Debbaut en Wim Van Gelder die mij op de juiste weg hebben gezet en mij hebben besmet met het schrijversvirus.

Proloog

Cascais lag tussen waken en slapen toen de stralen van een opkomende zon in het oosten het stadje in een diffuus ochtendlicht zette. De gloed kwam aanzetten vanuit Lissabon en wierp lange schaduwen over het omringende landschap en het zwarte water van de Atlantische Oceaan.

De zon klom langzaam omhoog langs de hemelboog. Het licht werd feller en verdreef de nachtelijke kilte. Want hoewel het overdag nog lekker warm kan zijn langs de oevers van de Taag en in de bergen van de provincie Lissabon zijn de nachten behoorlijk fris in deze tijd van het jaar.

De typische witte huisjes met rode of oranje daken aan de rand van de stad werden afgewisseld door statige villas, omringd door woeste of juist mooi aangelegde tuinen die een grote variëteit aan inheemse en tropische planten huisvestten.

De zon zette haar tocht verder waarbij steeds meer van het land ontwaakte in de gouden gloed van de mediterrane ochtend. Schaduwen verdwenen uit de smalle straatjes, van de plavuizen op de Passeo Dom Luis 1, die overdag een prachtig schouwspel van witte en zwart glanzende tegels toonde, leek een grauwe sluier zich op te lichten en te vluchten in de schaduwen die snel kleiner werden.

De bewoners van het stadje ontwaakten langzaam uit hun verkwikkende slaap. Maar het politiecorps van Cascais was al vroeg op. In een lange stoet reden de witte wagens met groen opschrift over de Avenida Rei Humberto II de Italia in de richting van de jachthaven. In de voorste wagen zaten inspecteur Rui Velho en zijn assistent, brigadier Fontes. Ze reden langs de vuurtoren en het museum van Santa Marta en passeerden het Museo Condes de Castro Guimaraes, een statige museum-bibliotheek die gehuisvest is in een voormalig klooster.

De opkomende zon had zich even verscholen achter de huizen en gebouwen van Sao Joao do Estoril, dat aan de overkant van de baai lag, om dan met hun volle hevigheid de jachthaven van Cascais en de witte kielen van de jachten in een niets verhullend licht te zetten. De zon kwam zo onverwacht en zo hevig dat Velho haast de afslag naar de jachthaven miste. De bareel die toegang

gaf tot het terrein stond open dus reed hij door en draaide de rotonde op. Hij nam de bocht naar rechts en hield halt voor de Iceberg bar, die precies in het midden lag tussen het oude en het nieuwe bekken.

Een kwiek heertje in marineblauwe blazer en een smetteloos witte linnen broek kwam uit het clubhuis gelopen, trok het achterportier van Velho's politiewagen open en stapte in.

“Um pouco mais longe” zei hij. “Een beetje verder”. Velho begreep wat hij wilde zeggen en reed onder de witte boog door naar het grote dok. Het heertje tikte hem op de schouder ten teken dat hij moest stoppen.

De karavaan politiewagens kwam tot stilstand en wachtte op een teken van Velho. Na een paar minuten stapten de inspecteur, de brigadier en het heertje van de jachtclub uit en staarden naar de jachtjes, die vrolijk op het ritme van het deinende water op en neer dansten. Het heertje wees in de verte en Velho knikte. Hij deed teken aan de andere wagens en in alle stilte verlieten de agenten hun wagens. Ze droegen scherfwerende vesten en op de heup droegen ze een pistool.

Het grote dok had twee kaden met telkens vier aanlegsteigers. Het was november en de meeste jachten waren afgetuigd en klaar voor de winter.

De kaden die toegang gaven tot de steigers waren afgesloten met een hekwerk in draad en je had een badge nodig om de poorten die op regelmatige afstand in de afsluiting zaten, open te maken.

Het heertje nam een witte badge uit zijn blauwe blazer en ging Velho en Fontes voor naar de laatste kade. Hij opende de poort met zijn badge en liet de twee mannen door. Achter hen kwamen de agenten, die stil het voorbeeld van hun chef volgden. Toen het heertje wilde voorgaan naar de achterste steiger, hield Velho hem tegen en schudde het hoofd.

Het water van de Taag fonkelde als reuzen-diamanten tussen de spleten van de houten vloer toen Velho, Fontes en de andere agenten behoedzaam en zonder lawaai te maken één voor één de aangemeerde jachten bekeken. Op het einde van de vierde pier hielden ze halt bij een Kittywake kajuitzeilyacht met witte kiel. Het scheepje dobberde rustig op en neer op de kleine golfjes in de jachthaven. Ze was volledig afgetuigd, haar zeilen gestreken

Alles leek rustig aan boord, de kleine raampjes bleven donker terwijl de agenten stelling namen rond het bootje. Fontes knikte in de richting van zijn manschappen. Ze hielden zich klaar, de hand op hun wapen. Velho haalde diep adem en stapte over de railing op de gangboord. Zijn rubberen zolen

maakten nauwelijks geluid. Hij liep naar de deur van de kajuit en maakte aanstalten om ze te openen. Maar de bewoner van de boot was hem voor. Velho zette zich schrap en met alle autoriteit die hij kon opbrengen sprak hij :

"Senor, em nome da lei, você foi preso" Voor alle zekerheid herhaalde hij het nog eens in het engels : "in the name of the law, you are arrested"

In het deurgat stond een ongeschoren man van een jaar of 45. Hij droeg nieuwe kleren, had een koffer in zijn hand en een rugzak op zijn rug. Hij knipperde met de ogen tegen het felle licht van de opkomende zon. Toen de man de agenten zag liet hij de koffer op het dek vallen en stak de armen in de lucht ten teken dat ze van hem geen weerstand moesten verwachten. Hij boog het hoofd en liet zich zonder moeite arresteren en weggeleiden naar de klaarstaande wagens.

Velho stond met zijn rug tegen één van de wagens geleund en draaide rustig een sigaret, viste een aansteker uit zijn broekzak en hield de vlam onder het plukje tabak dat er aan het einde uitstak. Terwijl de wagens aanstalten maakten om weer te vertrekken, haalde hij zijn mobiele telefoon uit zijn zak en belde één van de recente nummers.

"Velho here. Yes, we have him."

Dood in Sintra

Hij verbrak de verbinding en stapte in zijn wagen. De patrouillewagens reden naar de uitgang en de rust keerde weer in de yachthaven van Cascais, Portugal

Twee maanden eerder

Het was half zeven en de zon verscheen als een grote oranje bol boven de baai van Cascais. Ze wierp haar gouden stralen over het schitterend azuurblauwe water van de Atlantische Oceaan en deed de kleine golfjes schitteren als zilvervisjes in een bokaal van puur kwik.

Vissersbootjes lagen vreedzaam te dobberen op het donkere water van het vissershaventje. Sommigen waren maar pas teruggekeerd van een nachtelijke vistocht in de baai van de Taag, anderen zouden straks vertrekken. De vuurtoren aan het Casa de Santa Maria had geen licht nodig om te schitteren. De eerste zonnestrallen werden gevangen door de ramen en zetten de omgeving in een schitterende gloed.

Drie vissers liepen fluitend en opgewekt kwebbelend de helling, die naar het haventje

leidde, af. Eén van hen sprong met een wip aan boord van een bootje maar struikelde over de rand. Zijn twee makkers lachten luid en sloegen hem broederlijk op de schouder. Met z'n drieën gingen ze aan de slag om de netten klaar te maken voor de vangst.

In de Clube Naval de Cascais verschenen de eerste vroege vogels in hun Regatta zeilkleding en hun dure Sebago Docksides. Ze hadden een dagje op het water gepland en kwamen hun dure plezierboten in orde brengen voor de gasten die later zouden arriveren. Vanop de Avenida Rei Humberto II de Italia kwam een bestelwagentje aangereden. Het opschrift op de zijkant wees erop dat een vermaarde traiteur één van de boten in de jachthaven van proviand ging voorzien.

Op het terras van van de zesde verdieping van hotel Baia, aan de Praia da Ribeiro, stond een man de drukte in de haven gade te slaan. Hij was ergens in de veertig maar zag er nog goed uit voor zijn leeftijd. Er viel geen grammetje vet te bespeuren op zijn ontbloot bovenlichaam en in zijn boxersshort tekende zich een strak kontje af.

Hij keek uit over de baai. Het was niet duidelijk of hij op zoek was naar iets of dat hij gewoon het prachtige panorama in zich wilde opnemen. De man greep achter zich naar een pakje sigaretten

dat op het tafeltje lag, peuterde er één uit en stak er één op.

De GSM die naast het pakje sigaretten lag, begon te rinkelen. De man bekeek het scherm en zag het nummer van de beller. Hij nam het toestel op en drukte op de ontvangstknop. Met de GSM aan zijn oor luisterde hij zonder een woord te spreken. Zijn ogen verraadden dat hij op zijn hoede was. Na een paar seconden knipte hij het mobieltje uit en rookte rustig zijn sigaret verder op. Na een laatste blik op de baai drukte hij ze uit in de asbak en ging de kamer binnen.

De Stad in de Bergen

In de wijk São Pedro de Penaferrim kronkelt zich een asfaltweg rond de Serra da Sintra, een enorm berg-massief dat hoog boven de omgeving van Sintra uittorent. Op een heldere dag kan je van boven op de Cruz Alta, de hoogste top van de bergrug Mafra en Ericeira in het noorden en Cascais en Alcabideche in het zuiden zien liggen.

De aaneenschakeling van bergen en bossen vormen een schril contrast met het vlakke hinterland van Lissabon. Ze verbergen een schat aan beschermde monumenten, landhuizen en paleizen, die omringd zijn door weelderige tuinen en parken. De bergketen en het Parque Natural de Sintra-Cascais, waar de bergketen deel van uitmaakt, werd in 1995 door de UNESCO uitgeroepen tot werelderfgoed.

In het centrum van het stadje Sintra, dat letterlijk tegen de berg aangeplakt lijkt, staat het Palácio

Nacional dat uit de 14de eeuw stamt en werd gebouwd voor koning João I. Het is goed herkenbaar aan zijn twee conische torens, die de schouwen vormen van het keukencomplex. De Portugese koninklijke familie gebruikte dit paleis tot 1880 als zomerresidentie.

Het was warm die dag, zelfs heel warm voor de tijd van het jaar. Marcel De Clerck en zijn vrouw Mariette hadden de verkeerde dag uitgekozen voor de klim naar Castelo dos Mouros en het Palacio Nacional da Pena.

Marcel hield van culturele vakanties. Hij kon enorm genieten van de sfeer van vervlogen eeuwen. De geplande reis naar Cascais en omgeving bleek ideaal voor een tocht langs de vele paleizen en landhuizen. Hij had voor hun vertrek een lijst gemaakt van plaatsen die hij absoluut wilde bezoeken. Hij was opgetogen toen de omgeving van Sintra alles bleek te bieden waar hij zo van hield: Het koninklijk paleis met de conische schouwen, het Kapucijnerklooster dat ook wel het kurkklooster werd genoemd, de tuinen van Montserrate, het pretpaleis van Pena maar vooral het Castello dos Mouros die uitkeek op de omgeving.

Dood in Sintra

De Moorse burcht was in de 8ste eeuw gebouwd door de Arabische bezetters ter bescherming van de lokale landbouwbevolking en om de toegang vanuit de zee bij Cascaïs en Lissabon te bewaken. Toen in 1147 de christelijke troepen de Moren verdreven en zo de val van Lissabon bewerkstelligden viel ook de burcht in hun handen en zo werd ze één van de belangrijkste strategische punten van de reconquista. Vandaag is het een ruïne maar het uitzicht vanop de omwalling belooft adembenemend te zijn.

Marcel wilde twee dagen geleden al gaan, de temperatuur was toen een aangename 24 graden en er waren een paar verkoelende wolkjes opgedoken. Maar Mariette was absoluut geen cultuurmens. Vakantie

betekende voor haar zon, zee en bekende plaatsen. Om dan bij thuiskomst op te scheppen over haar kleurtje en foto's te tonen van hotels en winkels waar "le beau monde" vertoefde. Daarom wilde ze absoluut naar Estoril, de mondaine badplaats die vooral geliefd was bij filmsterren en tennissers. In de lente wordt hier jaarlijks een internationaal tennistornooi georganiseerd. In 2009 won Yanina Wickmayer hier haar eerste WTA-titel. En daarover wilde ze bij hun thuiskomst in geuren en kleuren vertellen tegen haar vriendinnen bij de kapper. Marcel dacht bij Estoril aan andere dingen. Het Hotel Palacios was tijdens Wereldoorlog II het

toevluchtsoord van menig lid van de Europese koninklijke families. Maar men trof hier tijdens en juist na de oorlog ook een handjevol spionnen aan. Het gerucht gaat dat Ian Fleming zijn flegmatieke Britse spion James Bond hier in het leven riep. Marcel had wat graag een echte martini, shaken not stirred gedronken aan de fameuze bar, maar dat zag zijn echtgenote niet zitten. Hij vond het een verloren dag, want buiten het strand en het befaamde hotel en casino was hier niet veel te beleven. Hij had nog voorgesteld om naar het race circuit te gaan kijken, maar daar had zijn vrouw geen oren naar.

Vandaag was het 28 graden en er stond geen zuchtje wind. De voormiddag hadden ze doorgebracht met een bezoek aan het zomerpaleis en een ritje in een paardenkoets die hen door de nauwe straatjes van het middeleeuwse Sintra naar de Quinta la Regaleira had gebracht. Dit uitzonderlijk landgoed had hen beiden in vervoering gebracht met zijn romantische paleis en kapel, zijn luxueuze park met meren, grotten, bronnen en fonteinen. Maar vooral de geheime symbolen, die verwezen naar de alchemie, de vrijmetselaars, de Rozenkruisers en de Tempeliers misten hun effect niet. Zelfs Mariette kwam onder de indruk, het was net of ze in de film 'The Da Vinci Code' gestapt was. Hier zouden haar vriendinnen van smullen! Ze

nam dan ook massa's foto's van monumenten en symbolen, om haar verhalen kracht bij te zetten.

Na een lunch in één van de toeristische restaurants besloten ze om het Castelo dos Mouros en het Palacio da Pena te bezoeken. Volgens de gids, die ze bij het bureau voor toerisme gekocht hadden, beloofden beide monumenten een nog grotere pracht en praal dan de Quinta, vooral dan het Palacio da Pena, dat tot voor kort nog bewoond werd door de Portugese koninklijke familie.

Ze vertrokken aan het koninklijk paleis met zijn dubbele schoorsteen en even verder, over een bruggetje draaide Marcel de wagen linksaf om via een steil oplopende weg de Serra de Sintra op te rijden. Een paar keer dacht hij dat ze de weg kwijt waren, de smalle straat bleef zich maar omhoog kronkelen langs de zijkant van de berg en de wegwijzers waren hier schaars. Maar telkens weer vonden ze de juiste weg en na een laatste stuk met kronkelend asfalt kwamen ze in de buurt van de Moorse ruïne. Ze lieten de auto, een gehuurde Peugeot 107, achter op de eerste parking die ze tegenkwamen. Naast hen stond een Mercedes busje en Marcel vroeg zich af hoe die zonder brokken boven was geraakt. Hun kleine wagentje had alle moeite van de wereld gehad om de smalle en steile weg naar de burcht te beklimmen. Meer

dan eens vreesde Marcel dat een tegenligger hen tegen de rotswand zou drukken. Maar ze waren ongeschonden boven geraakt.

Het koppel uit Merksem stapten uit in de schaduw van de grote ceders en eucalyptusbomen die de weg omzoomden. Van de burcht was nog niets te zien, maar een kleine fontein te midden van een overwoekerd vijvertje toonde aan dat ze op de goede weg waren. Vol goede moed begonnen ze aan de beklimming en al snel kwam een modern gebouwtje in zicht. Het was het kantoor-tje waar ze tickets konden kopen voor de bezichtiging van zowel het Castelo dos Mouros als het Palacio Nacional da Pena.

Terwijl Marcel kaartjes ging kopen, pufte Mariëtte uit op een bankje aan de ingang van het pad dat naar de burcht leidde. Ze had niet veel zin in deze beklimming. Wat was er nu voor interessants te beleven aan een hoop stenen die tegen de berg gesmeten leek. Ze was veel liever in het dorpje aan de voet van de berg gebleven. Dan had ze zich kunnen amuseren op de lokale markt, waar ze ongetwijfeld een mooi tafelkleedje of een fleurige rok op de kop kon tikken. Maar Marcel had haar eergisteren haar zin gegeven en was met haar naar Estoril geweest. Ze kon bijna niet anders dan hem nu te vergezellen op zijn expeditie langs Moorse kastelen en andere heerlijkheden.

Ondertussen stond Marcel aan te schuiven in het veel te kleine kantoortje dat dienst deed als ticketbureau, cafetaria en boekenwinkel. Voor hem stonden minstens twaalf kandidaat-bezoekers aan te schuiven hoewel het niet helemaal duidelijk was of ze een ticket dan wel een ijsje wilden. Het was er warm en bedompt en voor hij aan de beurt was had Marcel al vier keer zijn zakdoek boven gehaald om zijn bezweet voorhoofd schoon te veegen. Uiteindelijk had hij de kaartjes kunnen bemachtigen voor zowel het Castelo dos Mouros als het Palacio de Pena, het pretpaleis van koning Ferdinand II.

Mariette zat nog steeds op het bankje voor het kantoortje, in volle zon. Ondanks haar zonnehoed had haar gezicht de kleur van een pioen. Marcel kwam buiten met de tickets in de ene en een ijsje in de andere hand, een verzoeningsgebaar voor zijn vrouw. Ze nam het ijsje in ontvangst maar vond het niet nodig om haar man te bedanken.

De weg naar het eigenlijke Castelo lag verborgen onder het loof van eeuwenoude eiken en acaciabomen. Mariette was ferm teleurgesteld, de vervallen kerk die ze na de zoveelste bocht in de weg tegenkwamen leek in niets op de majestueuze burcht die ze in de brochures had gezien. Er stonden alleen nog drie muren met een hoop gaten in. Van een dak was geen sprake meer en ook

binnen was er niks anders te zien dan een hoop oude en verweerde stenen.

Marcel raadpleegde zijn gidsje en kwam te weten dat deze kerk buiten de eigenlijke burcht stond en dat ze al die imposante pracht nog te goed hadden. Mariette slikte haar teleurstelling in en begon dapper aan de volgende klim naar wat het echte kasteel moest voorstellen. De wachter aan de poort vroeg om hun kaartjes en inderdaad, een beetje verder begon de hoop stenen meer en meer de vorm aan te nemen van een middeleeuwse burcht.

De kantelen van de vestingmuur stonden nog fier overeind en de wandelweg bovenop de omwalling was nog steeds bereikbaar. Het echtpaar hees zich via een uitgesleten trap omhoog en begon hun wandeling op de weergang, de gang of omloop die boven aan de binnenzijde van de vestingsmuur achter de kantelen liep en die soldaten of legionairs toelieten de verdediging van de burcht op zich te nemen. Vanuit deze positie boven op de berg konden ze uitkijken over het omliggende landschap, waar oerbossen overgingen in heuvels, landerijen en uiteindelijk uitdeinden naar de baai van de Taag. Rechts van hen lag Cascais, net daarvoor het circuit van Estoril. Dichter naar de berg toe ontdekten ze nog heel wat villa's en kasteeltjes, wiens torens en schoorstelen door het bladerdek priemden. Marcel nam zich voor om

straks op internet te kijken of ze te bezoeken waren. Hij zou Mariëtte dan achterlaten in één of ander stadje zodat ze op jacht kon naar souvenirpjes, terwijl hij in gedachte een paar eeuwen terug ging in de tijd en een aantal van deze mooie kasteeltjes bezocht.

Hij raadpleegde zijn kaart en ontdekte dat het kasteel tussen het dorp Sintra en de zee lag. Volgens het gidsje, dat hij meegenomen had toen hij de kaartjes kocht, kwam dat omdat de Moren die in de 8ste eeuw het Iberische schiereiland veroverden, een manier zochten om hun macht over de gebieden rond Sintra, Lissabon, Mafra en Cascais te consolideren.

Daarom leek hen de bergrug, die strategisch gelegen was en een goed uitzicht bood over de omgeving, een goede keuze. Toen ze in de 9de en de 10de eeuw op deze bergrug een kasteel bouwden controleerden ze zowel de toegang tot de Atlantische oceaan, de monding van de Taag en het binnenland. Maar blijkbaar moeten de Moren zich toch misrekend hebben, want bij de slag om Lissabon moesten ze het onderspit delven en gaven ze zich over aan koning Alfons I, bijgenaamd de Veroveraar. Mariette kon maar niet begrijpen dat deze hoop stenen ooit een kasteel of burcht geweest was. Alles was vervallen, de muren zaten

vol gaten, de trappen waren gewoon een hoop op elkaar geplaatste stenen. Nee, haar idee van een kasteel was brokaat en schilderijen en graven en gravinnen in prachtige kleding.

Ze nam de obligate foto's zodat ze tenminste aan haar vriendinnen kon laten zien dat ze in het beroemde kasteel was geweest. Maar ze zorgde er wel voor om de meest spectaculaire zichten te fotograferen. Zoals de trap die naar de Torre Real of Koninklijke Toren leidde. Gezien van waar zij stond leek het meer op de Chinese muur, daarmee kon ze tenminste uitpakken wanneer ze terug in België was.

Marcel daarentegen was helemaal in de ban van het verleden. Hij kon zich de hordes Moren met hun blinkende scimitars of kromzwaarden en sierlijke tulbanden levendig voorstellen. Hij zag hen al naar het kasteel rijden op hun volbloedpaarden, met aan hun lansen de wimpels van de steden die ze veroverd hadden. Sintra, de naam van het stadje waartoe ook het Castello behoort, is trouwens afgeleid van het Moorse AsShantara.

Een schreeuw scheurde de azuurblauwe lucht aan stukken, het gezellige geroezemoes en gekeuvel dat al heel de morgen opsteeg van tussen de stenen, viel stil. Toeristen bleven staan als marionetten die door een simpele beweging met een toverstaf tot roerloze figuren in een operette waren herleidt. Sommigen keken rond zich. Hadden ze dit goed gehoord? Waren het spelende kinderen? Iemand die geschrokken was? Of was het werkelijk een gil van een mens in nood? Mannen vroegen het aan hun vrouwen. Kinderen trokken aan de broek van hun vader en vroegen om uitleg. Na een paar minuten was de gil echter vergeten en gingen de toeristen verder met wat ze bezig waren. De beklimming van de Torre Real, het nemen van foto's voor het thuisfront, het twitteren van beelden van de omgeving of het nemen van selfies met een adembenemend zicht op de achtergrond.

Marcel echter hoorde het geluid achter zich en draaide zich om zijn as. Hij keek over de borstwering en zag iets naar beneden vallen. Hij draaide zich opnieuw om, zijn gezicht spierwit. Zweetdruppeltjes parelden op zijn bovenlip. De horror stond in zijn ogen te lezen.

Dood in Sintra

Mariette keek haar man aan. Ze had nog steeds het fototoestel in de aanslag. Ze liep naar de borstwering maar Marcel hield haar tegen.

"Ni doen, ni doen...."

"Wat?" zei zijn vrouw.

"Ni doen, ni doen... 't is geen prettig zicht".

"Wat?" zei Mariette opnieuw, dit maal met meer aandrang

"Er is iemand gevallen"

Interlude

De man leunde met zijn hand tegen de oude verweerde en door de middagzon verwarmde stenen en keek uit over het landschap. Het blauw van de hemel liep over in het azuur van de zee. Daar waar de zee het groen van de uitgestrekte bossen en wouden raakte hing een waas die noch de ene, noch de andere kleur had. Tussen de plaats waar hij stond en de zee lag een uitgestrekt woud waar hier en daar een torentje door piepte. Aan zijn rechterzijde vloog luid schreeuwend een valk op. Ze gleed even mee op de thermiek en liet zich dan in een duizelingwekkende duik tussen de bomen vallen. De gevolgen van wat er net gebeurd was drongen langzaam tot hem door.

Ze grepen hem zodanig aan dat hij naar adem snakte en moeite had om niet flauw te vallen. Zijn hart klopte minstens 120 keer per minuut. Hij

voelde het bonzen in zijn hoofd, in zijn keel, in zijn armen... in zijn hele lichaam. Die gil. Die ijselijke kreet werd versterkt door de wanden van het oude fort en dreef voort op de zinderende warmte die boven de toppen van de bomen danste. Nog lang nadat de gil was uitgestorven hoorde hij hem weerklinken in zijn eigen hoofd.

Zijn benen konden zijn gewicht niet meer dragen. Hij viel op de knieën en zocht naar verlichting, maar die kwam er niet. Hij geloofde al lang niet meer in God. Toen hij 12 jaar was overleed zijn beste vriend aan kanker.

Zijn moeder hield hem voor dat Peter nu een engeltje was, maar dat had hij nooit geloofd. Hoe kon een god, die beweerde de mensen lief te hebben, een onschuldig kind laten sterven terwijl hij moordenaars liet leven. Hij vond het oneerlijk, onlogisch. Op dat moment begreep hij dat hij niet alles kon geloven wat volwassenen hem voorhielden. Hij begon zich vragen te stellen, niet alleen over die onzichtbare god op zijn troon in de wolken die toezicht hield op de mensen maar geen vinger uitstak om de onschuldigen te helpen. Maar ook over andere vormen van onrecht.

Maar nu, terwijl hij met zijn knieën op de eeuwenoude stenen zat en de warmte van de dag door zijn broekspijpen naar binnen voelde stromen, begon hij te twifelen. Had hij het recht om niet te

geloven in een opperwezen? Stel dat hij al die jaren verkeerd was, dat er toch een entiteit was die besliste over goed en kwaad. Moest hij dan niet deze gelegenheid te baat nemen om te reflecteren over wat er zo juist gebeurd was? En moest hij niet proberen om in het reine te komen met zijn verleden, en zijn toekomst. Als hij die nog had.

Hij boog het hoofd, vouwde de handen en bad om vergiffenis. Bad om begrip en om hulp. Bad om een teken. Zijn maag kwam in opstand. Ze trok samen met zulk een intensiteit en kracht dat hij de braakneigingen niet langer kon onderdrukken.

Zo bleef hij een tijdje zitten, de knieën op de harde hete stenen, de linkerhand die steun zocht tegen de eeuwenoude muur, het hoofd gebogen. Tot hij de doordringend zure geur van zijn eigen braaksel niet langer kon verdragen. Hij stond op, keek nog een laatste keer uit over het groene bladerdak met hier en daar een open plek en draaide zich om. Hij vluchtte weg van deze onheilsplek op zoek naar verlossing. Maar hij wist dat hij geen rust zou vinden. Nooit meer.

Sintra

Sintra lag te slapen in de middagzon. De stralen werden weerkaatst in de grote koperen torso die de ingang van het Sintra Modernarte - arte E cultura gebouw bewaakte. Het gereflecteerde licht toverde vlammetjes op de roze en gele gevels van de Avenida Heliodoro Salgado.

In de Rua Joao de Deus was het rustig. Een trein reed langzaam het station binnen en kwam met knarsende remmen tot stilstand. De weinige passagiers die op de trein stonden te wachten, maakten zich met tegenzin los uit de schaduw van het overkapt perron en stapten op, terwijl een handjevol mensen de trein verliet.

Tegenover het treinstation lag het politiebureau van Sintra. Het L-vormige gebouw met witte muren en betraliede vensters lag in de schaduw van enkele bomen, die op het gazon een beschermende

haag vormden tegen het felle zonlicht. Voor de deur zat een dikke agent op een houten stoel te slapen.

Het leek wel of de hitte van de zomer nooit zou wijken. Duizenden vliegen teisterden de voetgangers en de terrasjesmensen. Ze waren agressief, lieten niet af. Ze waren uit op het zout dat zich verborgen hield in het zweet van de mensen op straat.

De dikke agent op de houten stoel voor het politiebureau onderbrak af en toe zijn dutje om enkele lastige vliegen weg te slaan. Maar die lieten zich niet tegenhouden en kwamen steeds weer terug, uitdagend, vasthoudend op zoek naar het zweet van de dikke agent, dat hun moest voorzien van de nodige mineralen.

Brigadier Eubesio Fontes had dienst in het Parco Nacional de la Serra de Sintra, het groot domein dat omwille van zijn twee monumenten behoorde tot het cultureel erfgoed van Portugal. Omwille van de duizenden toeristen, die jaarlijks zowel de Castelo dos Mouros als de Palacio de Pena en de omliggende feeëriek bossen bezochten, was er een permanente post van de lokale politie van Lissabon gevestigd aan de grote toegangspoort van de Palacio.

Na de middag zocht de brigadier gewoonlijk de koelte van de met bomen omzoomde tuin achter het koetshuis op om samen met zijn collega's te genieten van een spelletje kaart. Meestal hadden de agenten weinig om handen, het enige waar ze regelmatig voor moesten tussenkomen waren handtasdieven en wrijvingen tussen de toeristen.

Die middag begon de walkie talkie van Fontes plots te kraken, net toen hij twee paartjes in zijn hand had. Hij overwoog om niet te reageren, zo'n hand had hij al in geen weken gehad en net nu het geluk hem eindelijk eens toelachte had iemand hem nodig. Maar hij was een consciëntieus man en met een zucht legde hij zijn kaarten op tafel en meldde zich.

“Ola Fontes”

“Brigadier, U wordt dringend gevraagd op de Castelo. Er is een ongeval gebeurd”.

De oproep kwam van het bureau, beneden in Sintra. Wanneer men hem nodig had, dan telefoneerde de dame in het kleine hokje aan de rand van de Castelo naar het bureau en die riepen dan de nodige manschappen op.

Fontes dacht dat hij het niet goed verstaan had. “Wat zeg je? Een ongeval? Je maakt toch een grapje. Moet ik nu ook al verkeersagent spelen?”

“Brigadier, het betreft geen verkeersongeval. Een toerist heeft een val gemaakt vanop de kantelen van de Castelo dos Mouros. Zorg er alstublieft voor dat u de manschappen verzamelt en de nodige vaststellingen doet. Inspecteur Velho is verwittigd, hij zal de operaties op de grond leiden. Over”

De verbinding werd verbroken en Fontes staaarde naar de walkie talkie alsof het ding rechtstreeks van de Enterprise naar de aarde was gebeamd. Zijn collega Rodriguez nam zijn stompje sigaar uit de mond en keek de brigadier aan. “Spook gezien Fontes?”

Fontes schudde het hoofd en kwam weer tot zichzelf. “Laat die kaarten maar vallen jongens, we worden verwacht op de Castelo. Er is een toerist van de kantelen gevallen.” De mannen legden hun kaarten op tafel, gespten hun wapengordel om, grepen hun petten en binnen de twee minuten zaten ze in de combi die in de schaduw van een lindeboom geparkeerd stond. Fontes zette het zwaailicht aan en ze haastten zich de kronkelende weg af naar de eeuwenoude moorse burcht.